ΑΜΕΛΗΤΕ Ν ΑΝΤΑΛΛΑΞΕΤΕ ΜΕ ΛΑΧΝΟΥΣ ΤΑ 60 ΔΕΛΤΙΑ ΣΑΣ ΤΩΝ ΛΗΞΑΝΤΩΝ Γ' ΧΩΡΙΣΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ

ΣΗΜΕΡΟΝ 6 ΣΕΛΙΔ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1881
ΙΔΡΥΤΗΣ: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Ζ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΑΡ. ΦΥΛ. 2353

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Δ' ΛΑΧΕΙΟΝ
150.000+150.000 ΔΡ
[Τὸ παρὸν ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀναγνώστας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, προαστείων καὶ συνοικισμῶν καὶ διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν]

ΚΥΡΙΑΚΗ
18
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1935
✝ Φλώρου καὶ Λαύρου μαρτύρων

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 16. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 20-

ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ κ. Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ κ. ΠΑΝΑΓ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ μόνη σοβαρὰ προσπάθεια θεωρητικῆς θεμελιώσεως τῆς βασιλικῆς ἰδεολογίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Π. Πιπινέλη εἰς τὸ ἄρθρον του «Λαὸς καὶ Βασιλεὺς», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Βραδυνὴν» τῆς 10ης Αὐγούστου. Ὁ κ. Πιπινέλης, γνωστὸς καὶ διὰ τὰς ἱστορικάς του μελέτας, αἱ ὁποῖαι θίγουν ἐν πολλοῖς ἐπιτυχῶς θεμελιώδη τινα προβλήματα τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας, ἐπιχειρεῖ νὰ συνδυάσῃ τὴν θεωρητικὴν θεμελίωσιν τῆς βασιλικῆς ἰδεολογίας πρὸς ἱστορικὰς κυρίως παρατηρήσεις. Μοῦ εἶνε ἰδιαιτέρως εὐχάριστον νὰ ἀντικρούσω τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Πιπινέλη, διότι αἱ ἀντικρουσις, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ἐξαναγκάζουν αὗται, δὲν θεωρεῖται νὰ ἀποκαλύψῃ ἀνακριβείας καὶ ἀνοησίας, ἀλλὰ θ' ἀποβλέψῃ εἰς τὸ νὰ καταδειχθοῦν ἁπλῶς ἐσφαλμέναι αἱ ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰς ὁποίας ἐπιχειρεῖ ὁ κ. Πιπινέλης. "Οταν ἀπὸ ἐπιστήμονας κατὰ τὰ ἄλλα σοβαροὺς διατυποῦται ἡ γνώμη, καθ' ἣν οὐδεὶς θὰ ἠκολούθει τὸν ΚΟΥΝ, ἐὰν οὗτος, ἀντὶ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ «βασιλείας τῶν ἀγγέλων», ἔκαμνε λόγον περὶ δημοκρατίας (βλέπε τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Φιλαδελφέως εἰς τὸν «Τύπον»)—, ὅταν ἀπὸ δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον δώσει ἄλλοτε παρομοίας ἀποδείξεις γέλωτος, ἀποδίδεται εἰς τὴν βασιλείαν τὸ γεγονὸς ἡ γεννήσεως τοῦ Κρασσᾶ καὶ τοῦ Κόντου, τοῦ Βερναρδάκη καὶ τοῦ Ἀνδρεάδου (βλέπε τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Μάλαινου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων» τῆς 11ης Αὐγούστου)—, ὅ-τε συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἐξάρωμεν τὸ γεγονός, ὅτι ἐνεφανίσθη ἐπὶ τέλους καὶ ἕνας ἀντίπαλος ἄξιος προσοχῆς ;

—⊞—

Ὁ κ. Πιπινέλης ὁρμᾶται ἐκ τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν ἡ ἱστορία ἀφορᾷ τοὺς βασιλεῖς καὶ τυράννους πρὸς τὸ μέρος πάντων τοῦ λαοῦ. Ἡ ἱστορικὴ ἀποστολὴ τούτων, κατὰ τὸν κ. Πιπινέλην, εἶνε νὰ προστατεύουν τὸν λαὸν ἀπὸ πάσης ὀλιγαρχίας, κυρίως μάλιστα ἀπὸ τῆς ὀλιγαρχίας τῶν εὐγενῶν καὶ ἀριστοκρατῶν.

Ἐν πρώτοις εἶνε ἀνάγκη, πρὶν ἢ ἀπαντήσω εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτόν, νὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι εἶχα τονίσει ἤδη εἰς τὰ ἄρθρα περὶ δημοκρατίας ἄρθρα μου, ὅτι δηλαδὴ μετὰ τὸν Ἀ. αἰῶνα μετεβλήθησαν οὐσιωδῶς αἱ προϋποθέσεις τῆς ποιότητος τῶν λαῶν ζωῆς. "Οποιος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ πρᾶγμα—(ἀπλούστατον, διότι ὀφείλεται εἰς ἀναθαλμοφανὲς γεγονός, ὅτι διὰ τῆς καθολικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς προόδου τῶν φυσικῶν καὶ τεχνικῶν ἐπιστημῶν ἐβιολογικεύθη αἰφνιδιαστικῶς ἡ κοινωνική μας ζωή, δηλαδὴ ἡ περὶ αὐτῆς συνείδησίς μας)—δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐκλογίκευσις, ἀδιάφορον ἐὰν καλὴ ἢ κακή, ἀνέτρεψε τὰς ψυχολογικὰς προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔδιδον ἄλλοτε ΚΑΙ ΕΠΡΕΠΕ νὰ δίδουν εἰς τὸν ἐκ κληρονομικῆς τύχης κατέχοντα τὸ ἀνώτατον πολιτειακὸν ἀξίωμα τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκπροσωπῇ κυριαρχικῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας του ὁλόκληρον λαόν. Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν εἶνε σήμερον δυνατόν, πᾶσα παραπομπὴ εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν ἐξελιχθεῖσαν ὑπὸ ψυχολογικὰς καὶ ἠθικὰς προϋποθέσεις ἀνατραπείσας πλέον σήμερον, εἶνε περιττή. Ἡ ἱστορία εἶνε ὁδηγὸς καλὸς μόνον καὶ μόνον τότε, ὅταν γνωρίζῃ ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὴν νὰ τὴν συνδυάζῃ πρὸς ὅλας τὰς πνευματικάς, ψυχολογικὰς καὶ κοινωνικὰς προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἀνεπτύχθη. Τὸ νὰ θεωρήσωμεν π. χ. σήμερον τὴν δουλείαν ὡς θεσμὸν εὐεργετικόν, ἐπειδὴ συνέβαλεν ἄλλοτε εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε ἄτοπον. Ἡ δουλεία ὑπῆρξεν εὐεργετικὴ ὑφ' ὡρισμένας κοινωνικὰς καὶ ἠθικὰς προϋποθέσεις, κυρίως δὲ ὑπὸ τὸ ὑπερνικηθὲν πλέον πρὸ πολλοῦ καθεστὼς τῆς στατικῆς καὶ στερεοτύπου τεχνικῆς, ἡ ὁποία ἐνεφάνιζε τὸν ὄγκον τῶν ἐκτελουμένων ἔργων ὑπὸ μορφὴν δυσανάλογον πρὸς τὰ τεχνικὰ μέσα ἐκτελέσεώς των.

"Ας ἐξετάσωμεν ὅμως ἤδη, μετὰ τὴν ἀνωτέρω γενικὴν ἀπάντησιν πρὸς ὅλους τοὺς ἱστορικοὺς τῆς βασιλικῆς ἰδέας, τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ κ. Πιπινέλη αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως. "Αν καὶ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα θὰ ἤρκουν διὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν βάσιν, ἀφ' ἧς ὁρμῶνται αἱ παρατηρήσεις τοῦ κ. Πιπινέλη, ἃς ὑποθέσωμεν ἐν τούτοις τὴν βάσιν ταύτην ὡς θεμιτὴν καὶ ἃς ἐλέγξωμεν τοὺς κατὰ μέρος συλλογισμούς του.

"Οσα λέγει ὁ κ. Πιπινέλης περὶ τῶν τυράννων τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος εἶνε βεβαίως ὀρθά. Οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἀμφισβητεῖ, ὅτι οἱ τύραννοι ἐπροστάτευσαν τὸν λαὸν ἐναντίον τῆς κυριαρχίας τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν (πρβλ. σχετικῶς τὸ βιβλίον μου «Ὁ ἄνθρωπος καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀντιθέσεις», σ. 84 κ. ἑ.) Ἐρωτᾶται ὅμως : ποίαν σχέσιν ἔχουν οἱ τύραννοι πρὸς τοὺς βασιλεῖς ; Τὸ σημεῖον τοῦτο ἀποφεύγει ὁ κ. Πιπινέλης νὰ διευκρινίσῃ. Οἱ τύραννοι ὑπῆρξαν οἱ ἀντίποδες τῶν βασιλέων. «Σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων τυράννων ἐκ δημαγωγῶν γεγόνασιν», λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτικὰ 1305α), χρησιμοποιῶν τὴν λέξιν «δημαγωγός», εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΗΓΕΤΟΥ. Αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Πιπινέλης ὁμολογεῖ παρεμπιπτόντως, ὅτι ὁ Πεισίστρατος ὑπῆρξεν ὁ πολιτικὸς ἡγέτης τῶν «διακρίων» (ἢ ὑπερακρίων»), δηλαδὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, καταπιεζόμενοι ὑπὸ τῶν «πεδιακῶν», ἐζήτουν τὸν ἀναδασμὸν τῆς γῆς καὶ τὴν κατάργησιν τῶν διακρίσεων μεταξὺ εὐγενῶν καὶ λαοῦ. Ὡς δημοκρατικοὶ λοιπὸν ἡγέται ἐπεβλήθησαν καὶ ἤσκησαν τὴν εὐεργετικὴν καὶ ἀνθρωπιστικὴν πολιτικὴν των οἱ τύραννοι. Τὸ ὅτι ἡ δημοκρατικὴ ἰδέα ἐπεβλήθη ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τυράννων ἄνευ ἐκλογῶν καὶ ἀντιπροσωπευτικῶν σωμάτων, αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἴσχυον κατὰ τοὺς 7ον καὶ 6ον π. Χ. αἰῶνας. Πάντως χαρακτηριστικὸν τῆς καθαρῶς δημοκρατικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθησαν αἱ τυραννίδες, εἶνε τοῦτο : ὅτι οἱ τύραννοι ἐπεκράτησαν ἐκεῖ μόνον, ὅπου οἱ καταδυναστευόμενοι ἀπετέλουν ὡς κοινωνικὴ ὁμὰς συμπαγῆ, εἰς πόλεις ἢ ἀμέσως πλησίον τῶν πόλεων συνεσπειρωμένην δύναμιν. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν π. χ. ἀπεκλείετο εἰς τοὺς καταδυναστευομένους ἡ πιθανότης τοῦ νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ προσβάλλουν τὴν δύναμιν τῶν εὐγενῶν, διότι ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους, ἀναγαγοῦσα, ὡς τονίζει ὁ Beloch, τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ μόνον σχεδὸν σοβαρὸν πολεμικὸν ὅπλον, ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς εὐγενεῖς, δηλαδὴ εἰς τοὺς μόνους, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ συντηροῦν πολεμικοὺς ἵππους, νὰ ἔχουν ἀπόλυτον ὑπεροχὴν ἀπέναντι τῆς μάζης τοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Ἠλιδα, ἡ κυριαρχία τῶν ἀριστοκρατῶν διήρκεσε μέχρι τῶν περσικῶν πολέμων, ἐν μέρει δὲ καὶ πέραν αὐτῶν. "Οπου ὅμως δὲν ἀπεκλείοντο ἐκ τοιούτων λόγων τὰ κινήματα τῶν λαϊκῶν μαζῶν, ἐκεῖ ἐκινήθησαν αὗται καὶ ὡδήγησαν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τυραννίδων. Δὲν χωρεῖ λοιπὸν καμμία ἀναλογία μεταξὺ τῶν βασιλέων καὶ τῶν τυράννων, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν ἡγέται πολιτικῶν μερίδων, συγκεκριμένως δὲ τῆς δημοκρατικῆς τοῦ λαοῦ μερίδος.

Ὁ κ. Πιπινέλης ὅμως ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῶν βασιλέων. Καὶ ἐδῶ ἐπίσης θὰ συμφωνήσωμεν κατ' ἀρχὴν μὲ τὰς ἱστορικάς του παρατηρήσεις. Ὑπῆρξαν ἀναμφισβητήτως βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐστράφησαν κατὰ τῶν εὐγενῶν καὶ ἐπροστάτευσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐμμέσως τὸν λαόν. Εἰς τὰ παραδείγματά του μάλιστα παρέλειψεν ὁ κ. Πιπινέλης νὰ περιλάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ κλασικωτέρου πολεμίου τῶν εὐγενῶν: τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ 11ου, ὁ ὁποῖος ἔπλητ τὰ μεγάλα ἀποκεντρωτικὰ προνόμια τῶν βασάλλων, ἔθρε σε τὴν ὑπ' αὐτῶ. σχηματισθεῖσαν «Ligue du bien public» ἡνοιξε τὸν δρόμον εἰς τὸν λαόν, ὅπως χωρήσῃ ἐλεύθερος πρ τὴν οἰκονομικήν του χειραφέτησιν. Ἡ μόνη ἀνακρίβεια, τὴν ὁποίαν περιέπεσεν ὁ κ. Πιπινέλης, εἶνε ἡ ἀναφερομ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Βίσμαρκ. Ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος γνω ζει, ὅτι ὁ Βίσμαρκ εἶνε ὁ πατὴρ τῆς κοινωνικῆς πολιτικ ὁ κ. Πιπινέλης ἰσχυρίζεται παραδόξως τὸ ἀντίθετον καὶ ἀ δίδει τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Βίσμαρκ ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ 7 εἰς λόγους ἀνυπάρκτους, ἀντὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἐπι λαιότητα καὶ ἀνοησίαν τοῦ μικροῦ καὶ φθονεροῦ αὐτοκράτορος. "Ας μὴ λάβωμεν ὅμως ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνακρίβειαν αὐτ "Ας μείνωμεν εἰς τὸ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεφωνήσαμ μὲ τὸν κ. Πιπινέλην. Ὑπῆρξαν πράγματι ἀρκετοὶ βασιλ προστατεύσαντες τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν ἰσχυρ Χρησιμεύει ὅμως αὐτὸ ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς βασιλεία Ἡ ἱστορία διεφύλαξε τὴν μνήμην πολὺ περισσοτέρων βα λέων, οἱ ὁποῖοι ἔπραξαν τὸ ἀντίθετον. Οἱ προφῆται τῆς Ἰ δαίας, κηρυσσόμενοι καὶ κηρύσσοντες ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ τ πτωχῶν, ἐστρέφοντο κατὰ τῶν πλουσίων καὶ βασιλέων. πρῶτοι μεγάλοι πατέρες τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, δ τυποῦντες τὴν κοινωνιστικὴν διδασκαλίαν των, ἐκινδύνευ νὰ ὑποστοῦν διώξεις ἐκ μέρους τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξ σίας καὶ ἠναγκάζοντο, ὁμιλοῦντες ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, νὰ ριορίζουν τὴν γλῶσσαν των. Μόνον ὡρισμένοι ἰσχυροὶ σιλεῖς, ζητοῦντες νὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς κηδεμονίας καὶ σεως τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν, ἐχρησιμοποίησαν ὡς σ μαχὸν των τὸν λαόν. Καὶ τὸν ἐχρησιμοποίησαν ὡς σύμμαχ χωρὶς νὰ ἔχουν συνήθως ἰδεολογίαν λαϊκὴν καὶ κοινωνικ Τὸν ἐχρησιμοποίησαν διὰ νὰ στηριχθοῦν ἐπ' αὐτοῦ εἰς ἀγῶνα των κατὰ τῶν περιοριζόντων τὴν ἐξουσίαν τῶν γενῶν.

[ΒΛΕΠΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ „ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ"

ΣΚΛΕΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟ ΤΗΝ ΕΝΟΧΟΝ ΑΝΟΧΗΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

5ον

Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πόθεν προῆλθεν ἡ δεινὴ συμφορά, ἥτις ἔπληξε θανασίμως τὸν ἐνυποθήκους ὀφειλέτας τῆς Κτηματικῆς καὶ τοὺς Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ, καταθέτας χρυσῶν δολλαρίων — περὶ αὐτῆς προσεχῶς — πόθεν ἐξαπελύθη ἡ λαίλαψ, ἥτις ἐσάρωσε καὶ ἐσφράγισε εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος τὰς οἰκονομίας καὶ τὰ ἀποταμιεύματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, κατέρριψεν εἰς ἐρείπια καὶ συντρίμματα τὸ οἰκονομικὸν οἰκοδόμημα τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας; Ἡ γενέτειρα ὅλου τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον εἰς ἐμὲ ἐπροσπάθησα καὶ ὡς ὑπουργὸς τῆς Οἰκουμενικῆς καὶ ὡς βουλευτὴς Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων ἀκαμάτως ἀγωνιζόμενος, μόνος ὁλομόνος ἐναντίον παλαίων κατὰ συνηθισμένων ἀσυνειδήτων κακοποιῶν, πάντοτε δυνάμει νὰ ἀποτρέψω, ἄριστα ἀντιλαμβανόμενος καὶ ὡς ἄριστα ἐξηγήσας καὶ παραστήσας τὸν τρομερὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐκινδύνευε νὰ ἀπορρίφθῃ ἡ Χώρα, ὑπῆρξεν ἡ Σταθεροποίησις.

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν τοῦ μεγάλου καὶ καταράτου πολέμου, ὅτε ὁ κόσμος, ἐμπόλεμος καὶ μὴ ἐμπόλεμος, εὑρέθη εἰς πλήρη οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον. Τὸ ἀδιέξοδον τοῦτο ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς πληθωρικῆς ἐκδόσεως ἀναγκαστικοῦ χαρτονομίσματος,

Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν κολοσσιαίας ἐντάσεως πολεμικῶν ἀναγκῶν, τὰ ἐμπόλεμα Κράτη, καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγα, σχεδὸν ἡ ἀπολύτως ὁλόκληρος, εὑρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην, ἐφ' ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ συνκάψωσι δάνεια ἢ νὰ αὐξήσουν τὴν φορολογίαν, νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἀναγκαστικὸν χαρτονόμισμα.

Ὁ διάσημος οἰκονομολόγος Κάρολος Ζιδ ("Εκθεσις τῶν Οἰκονομολόγων, Ἰούλιος 1920, ἀρ. 3), γράφων περὶ τῆς πληθωρικῆς ἐκδόσεως ἀναγκαστικοῦ χαρτονομίσματος, «ἀποφαίνεται, ὅτι οἱ οἰκονομολόγοι δεικνύονται λίαν αὐστηροὶ κριταὶ περὶ αὐτῆς καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γαλλίαν, ἄνευ τῆς πληθωρικῆς ἐκδόσεως χαρτονομίσματος, δὲν θὰ ἠδύνατο αὕτη νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ πολέμου, οὔτε νὰ συνεχίσῃ αὐτὸν ἐπὶ τέσσαρα καὶ πλέον ἔτη.

Καὶ πράγματι, προσθέτει, «δὲν θὰ ἠδύνατο ἡ Γαλλία νὰ ἀπαρνηθῇ εἰς τὴν φορολογίαν, οὔτε εἰς τὰ δάνεια, τὰ 200 δισεκατομμύρια φράγκων, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην.»

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴν καὶ τὴν εἰρήνην, ἡ πληθωρικὴ αὕτη ἔκδοσις ἀναγκαστικοῦ χαρτονομίσματος, ὡς ἦτο ἐπόμενον, προεκάλεσε ἀστάθειαν τοῦ νομίσματος, αἱ δὲ ἀπότομοι αὐτοῦ διακυμάνσεις, αἱ διαταράσσουσαι ἐπικινδύνως τὰς συναλλαγματικὰς σχέσεις, ἦσαν κακὸν παγκοίνως ἀνεγνωρισμένον, ἀφοῦ εἰς ὅλους ἐφαίνετο καταφανῶς αἰσθητόν, κακὸν τοῦ ὁποίου ἡ ἄρσις ἦτο διὰ τοῦτο κοινὸς πόθος.

Ἄρσις τοῦ κακοῦ τούτου ἐσήμαινεν ἀπόκτησιν νομίσματος ἀκμαίου ὑγιοῦς, ἱκανοῦ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰς συναλλαγματικὰς σχέσεις ἀπὸ πάσης ἀποτόμου καὶ ἐπικινδύνου διαταραχῆς.

Ἐντεῦθεν ἡ Σταθεροποίησις, δηλαδὴ ἡ ἀπότομος ἄρσις τῆς πληθωρικῆς κυκλοφορίας καὶ ἐπάνοδος εἰς τὴν χρυσῆν βάσιν τοῦ συγχρόνου προσδιορισμοῦ μιᾶς ὡρισμένης καὶ ἀναλλοιώτου σχέσεως καὶ ἀναλογίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος πρὸς τὴν χρυσῆν βάσιν. 375 δραχμαὶ = 1 λίρα Ἀγγλίας.

Πῶς ἤχθη ὁ σοφὸς νομοθέτης εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦτον; Παρατήρησεν, ὅτι ἐπὶ 6 — 7 μῆνας πρὸ τῆς Σταθεροποιήσεως, ἡ ἀξία τῆς λίρας ἐκυμαίνετο ἐν Ἑλλάδι μεταξὺ τῶν 365 — 375 δραχμῶν. Καὶ ἐσκέφθη, ὡς πολὺ εὐφυὴς ἄνθρωπος: Ἀφοῦ ἐπὶ ἑξάμηνον διατηρεῖται ἡ λίρα εἰς τὴν τιμὴν αὐτήν, διὰ ποῖον λόγον δὲν πρέπει νὰ διατιμᾶται οὕτως ἐπ' ἄπειρον; Καὶ ἐζήτησε τὸν νόμον τῆς Σταθεροποιήσεως νὰ καθιερωθῇ ἡ τιμὴ αὕτη ἐπὶ τὸ διηνεκές.

Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν ἀνθρωπίνη ἐπιταγὴ νὰ προσδιορίσῃ διὰ νόμου καὶ ἀδιατάρακτον τὴν ἀναλογικὴν σχέσιν τῆς τιμῆς δύο ἀγαθῶν πραγμάτων; Εἶνε δυνατὸν κανεὶς ὑπουργὸς, καὶ ἂν εἶνε ἀνωτάτου ἐπιπέδου ὁ κ. Γ. Καφαντάρης, ἢ δικτάτωρ, νὰ διατάξῃ τὴν ἀξίαν νὰ ἵσταται εἰς ὡρισμένον ὕψος καὶ τὴν δραχμὴν εἰς ὡρισμένον βάθος καὶ τοῦτο σταθερῶς καὶ διαρκῶς;

Ὑπάρχει δυστυχῶς νόμος τις φυσικός, νόμος αἰώνιος, ἀπαράβατος, ὁ νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως, ὅστις κανονίζει τὴν τιμὴν ἑκάστου πράγματος κατ' ἀναλογίαν τῆς ζητήσεως τοῦ καὶ τῆς προσφορᾶς. Καὶ ὁ νόμος οὗτος παραλύει καὶ ἐκμηδενίζει πᾶσαν ἄλλην βεβιασμένην προσπάθειαν, πρὸς σταθερὸν καθορισμὸν εἰς τὸ διηνεκὲς τῆς τιμῆς αὐτῶν.

Ποῖοι εἶνε οἱ κανόνες καὶ οἱ νόμοι, οἱ ὁποῖοι καθορίζουσι τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ Κράτη ἐπιτυγχάνουσι τὴν ἔξοδον αὐτῶν ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν χρυσῆν βάσιν.

Ἡ Δημοσιονομικὴ Ἐπιστήμη ἐδίδαξε πρὸ πολλοῦ τὸν τρόπον τὸν ἀσφαλῆ, κατὰ τὸν ὁποῖον Κράτος, εὑρεθὲν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδώσῃ ἀναγκαστικὸν χαρτονόμισμα, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἄρσιν αὐτοῦ. Ἡ δίαιτα, ἡ προσιδιάζουσα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς νόμισμα νὰ ἀποκατασταθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον μεθοδικῶς τὴν ὑγείαν του, νὰ ἀποφεύγῃ sans a coup ὁμαλῶς, ἄνευ βιαίων κλονισμῶν εἰς τὴν ἄρσιν αὐτοῦ ἀξίαν. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς θεωρίας ταύτης ἐστήριζον τὴν γνώμην αὐτῶν ἐπὶ συγκεκριμένων παραδειγμάτων, ἐξηγμένων ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἱστορίας.

Ἐὰν ἡ Ἀγγλία μετὰ τοὺς Ναπολεοντείους πολέμους, ἐὰν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ Χωρισμοῦ, ἐὰν ἡ Γαλλία μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897, ἐὰν ἡ Ἰταλία τῷ 1900 μετὰ τὰς οἰκονομικὰς ἀνωμαλίας, ἃς προεκάλεσε τῷ 1892 ἡ πολιτικὴ τοῦ Κράτους, ἀνέκτησαν τὴν νομισματικὴν αὐτῶν ὑγείαν, τοῦτο ἐπετεύχθη χάρις εἰς

[ΒΛΕΠΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΟ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΝ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ

Η ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΡΧΑΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

ΑΠΕΙΛΟΥΝΤΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΣΑΚΟΥΣΘΟΥΝ ΑΙ ΔΙΚΑΙΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΤΑΦΙΔΟΠΑΡΑΓΩΓΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ, Αὔγουστος. — Ἡ σταφιδικὴ Πελοπόννησος τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶνε ἠφαίστειον. Εἶνε κρατήρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκρηξις, ἂν δὲν ἀποφευχθῇ τελικῶς, ὑπάρχει φόβος νὰ παρασύρῃ ὄχι μόνον τοὺς κερδοσκόπους τῆς σταφίδος, ἀλλὰ καὶ τὸν Αὐτόνομον Σταφιδικὸν Ὀργανισμόν. Ἀπὸ τῆς Κορίνθου μέχρι τῆς Μεθώνης βράζει ἡ λαϊκὴ ἀγανάκτησις, ἡ ὁποία μέχρι τῆς 20—22 Αὐγούστου, ὅτε θὰ ληφθοῦν αἱ ἀποφάσεις διὰ τὰς τιμὰς πλεονασμάτων νέας ἐσοδείας, ἀπειλεῖται νὰ ἐκσπάσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀπροβλέπτου ἐκτάσεως ζητήματα, ἂν ἡ Κυβέρνησις δὲν ὑπολογίσῃ σοβαρῶς τὸν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον καὶ δὲν λάβῃ ἐγκαίρως τὰ μέτρα της.

Ἡ ἀτολμία, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἀποτελεῖ σύνηθες γνώρισμα τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς ἐφ' ὅλων τῶν μεγάλων ζητημάτων, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκτραχυνθῇ ἐφέτος τὸ σταφιδικὸν ζήτημα μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ βάλῃ εἰς τὸ μυαλὸ τοῦ σταφιδοπαραγωγοῦ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ κυβερνητικὴ πολιτικὴ ἐπὶ τοῦ σταφιδικοῦ ζητήματος ἐμπνέεται ἀπὸ τοὺς κερδοσκόπους καὶ τὰ κεφαλαιοκρατικὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅτι μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τελικῶς τὸ δίκαιόν του εἶνε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου, ὅτε ἤρχισαν αἱ προπωλήσεις ἐκ μέρους τῶν ἐξαγωγέων τῶν Πατρῶν, προπωλήσεις, αἵτινες δικαιολογοῦν τὴν ἐφετεινὴν ὀξυτάτην φάσιν τοῦ σταφιδικοῦ ζητήματος, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔκαμε τίποτε διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς σταφιδικοὺς πληθυσμούς. Εἶπεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Στεφανόπουλος, ὅτι ὁ Α. Σ. Ο. εἶνε οἰκονομικῶς ἰσχυρὸς καὶ ὅτι συνεπῶς εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα τῆς νέας ἐσοδείας. Δὲν εἶπεν

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 18 Αὐγούστου 1935

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ :
Διεύθυνσις..... 26.315
Σύνταξις — Λογιστήριον 20.131
Τυπογραφεῖον..... 23.881

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ :
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία Δρ. 380.—Ἐξάμην. 200
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία Δολ. 12.—Ἐξάμηνος 6 ἢ τὸ ἰσότιμον εἰς ξένον νόμισμα

Πᾶν ἔμβασμα δέον νὰ ἀπευθύνεται προσωπικῶς πρὸς τὸν Διευθυντὴν
κ. Γ. Σ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΝ

Ἀρχισυντάκτης
ΔΗΜ. Γ. ΝΙΤΣΟΣ
Κατοικία : Πάρνηθος, 43

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΗΛΙΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁδὸς Ἀμισοῦ 17 (Ὑμηττὸς)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ

74 ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ ΕΩΡΤΑΣΑΝ ΧΘΕΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΣΕΣΙΛ» ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΩΝ

Μία ὡραία πρωτοβουλία τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν». — Ποῖοι οἱ δημοσιογραφικοὶ εἰκοσιπεντάρηδες. — Ἡ ζωὴ μερικῶν ἀφανῶν καὶ αἱ χαρακτηριστικαὶ ἐπιστολαὶ μερικῶν ἀπόντων. — Ὁ Παλαμᾶς, ὁ Καμπούρογλου, ὁ Δαμβέργης καὶ ὁ Αὐγέρης.

Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ «Σέσιλ» τῆς Κηφισιᾶς ἑβδομῆντα τέσσαρες δημοσιογραφικοὶ «εἰκοσιπεντάρηδες» — ἐπιμένομεν εἰς τὴν λέξιν πρὸς... τέρψιν καὶ παρηγορίαν — συνῆλθον εἰς εὐωχίαν σώματος καὶ ψυχῆς. Τοὺς τὴν παρέθεσεν ἡ «Ἕνωσις Συντακτῶν», τὸ παλαιότερον δημοσιογραφικὸν σωματεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσαι διασημότητες ἀπέρρευσαν πρὸς ὅλα τὰ πλάτη τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας.

Τὸ χθεσινόν, πάντως, τιμητικὸν γεῦμα, ποὺ ἡ διοίκησις τοῦ δημοσιογραφικοῦ σωματείου διωργάνωσεν εἰς τὸ κοσμοπολιτικὸν ξενοδοχεῖον τῆς Κηφισιᾶς, περιωρίσθη ὀρθότατα εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ 25ετίας καὶ ἐντεῦθεν δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ θέλγητρον τοῦ δημοσιογραφικοῦ κονδυλοφόρου καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔζησαν αὐτοὶ καὶ αἱ οἰκογένειαί των. Ἕνα εἶδος μὲ ἄλλα λόγια ἑορτασμοῦ Ἰωβηλαίου τὸ 25ετὲς διάστημα, τοῦ ὁποίου ἐπέρασε μέσα εἰς τὴν ἀδιάλειπτον καὶ πολύμοχθον προσπάθειαν — ὄχι καὶ ἀκίνδυνον — νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ δημοσία γνώμη.

ΟΙ 74 ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΡΗΔΕΣ

Τί ἔγινε χθὲς εἰς τὸ «Σέσιλ» θὰ τὸ εἰποῦμε εὐρύτερα εἰς αὐριανόν μας σημείωμα, μὲ ὅλην τὴν... ἁλιείαν τοῦ πνεύματος, ποὺ οἱ εὐωχηθέντες συνάδελφοι ἐπέδειξαν. Διὰ σήμερον οἱ ἀναγνῶσται μας ἂς ἀρκεσθοῦν μὲ τὰ προκαταρκτικὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ αὐτοῦ Ἰωβηλαίου.

Οἱ τιμηθέντες, λοιπόν, ὡς κλείσαντες 25ετῆ συνεχῆ δημοσιογραφικὴν ζωήν, εἶνε οἱ ἑξῆς : Ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν» οἱ κ. κ. Ἰ. Δαμβέργης, Θ. Συναδινός, Κ. Παλαμᾶς, Γ. Πῶπ, Ν. Κανελλίδου, Σπ. Νικολόπουλος, Γ. Βουτσινᾶς, Δ. Χατζόπουλος, Ν. Λάσκαρης, Γρ. Ξενόπουλος, Γεώργ. Βλάχος, Γρ. Εὐστρατιάδης, Γ. Δροσίνης, Δ. Καμπούρογλου. Καὶ ἐκ τῶν μελῶν τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν» οἱ κ. κ. Κ. Ἀθάνατος, Μ. Ἀνδρουλιδάκης, Ν. Ἀνύσιος, Π. Ἀποστολίδης Νιρβάνας, Γ. Ἀσημάκης, Γ. Ἀσπρέας, Κ. Αὐγέρης, Β. Βεκιαρέλης, Η. Βουτιερίδης, Δ. Γατόπουλος, Δ. Γενοβέλης, Π. Γιάνναρος, Κ. Γιολδάσης, Χ. Δαραλέξης, Μ. Δημόπουλος, Α. Δούζας, Ν. Ζαρίφης, Θ. Ζωϊόπουλος, Β. Ἠλιάδης, Β. Θεοδωρίδης, Κ. Καλαμάρας, Π. Καλαποθάκης, Θ. Καλογερίκος, Ἀρ. Καμπάνης, Ε. Καραθᾶνος, Γ. Καραουλάνης, Ν. Καρβούνης, Διον. Κόκκινος, Γ. Κορομηλᾶς, Ι. Κουτήφαρης, Ν. Κρανιωτάκης, Ε. Κτεναβέας, Ι. Λάλας, Ν. Λάσκαρης, Α. Μίχας, Δ. Μοσχονᾶς, Σ. Μελᾶς, Σπ. Μουσούρης, Στ. Μπράνιας, Ι. Μύταλης, Τ. Μωραϊτίνης, Π. Οἰκονόμου, Ζαχ. Παπαντωνίου, Μιχ. Παπαστρατηγάκης, Κ. Πρασσᾶς, Κ. Ραυτόπουλος, Μ. Ροδᾶς, Γ. Σακελλαρόπουλος, Γ. Σερούϊος, Σ. Σκίππης, Στ. Σταματίου, Χαρ. Σταματίου, Ζ. Σταυρίδης, Γ. Συριώτης, Α. Τρυγονίδης, Α. Τσαμόπουλος, Κ. Φαλτάϊτς, Τ. Φώτης, Ζαχ. Χατζόπουλος, Παντ. Χόρν.

Διὰ νὰ γραφῇ τί ἔχουν προσφέρῃ οἱ 74 αὐτοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα δὲν θὰ ἐπαρκοῦσαν πολλοὶ τόμοι. Ἀγραφος ἄλλως τε καὶ ἀκατάλυτος ἐπαγγελματικὸς νόμος ἀπαγορεύει τὴν δημοσιογραφικὴν περιαυτολογίαν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ γίνεται διὰ χειρὸς τρίτων καὶ νεωτέρων συναδέλφων. Ἂν ὑπολογίσετε ὅμως, ὅτι καθένας τους ἔγραφε κάθε ἡμέρα τὸ ὀλιγώτερον μία στήλη εἰς τὴν ἐφημερίδα του ἐπὶ 25 χρόνια παίρνετε μίαν ἀμυδρὰν ἀντίληψιν τί ρόλους χάρτου ἔχουν κατασπαράξῃ καὶ τί ἱδρῶτας καὶ τί αἷμα ἔχει χυθῆ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα. Διὰ τοὺς περισσοτέρους ἐξ αὐτῶν ἀκόμη ἔχετε καὶ προσωπικὴν ἀντίληψιν τῆς ἐργασίας των. Τὸ ὄνομά των, αἱ ὑπογραφαί των γεμίζουν ἀπὸ πολλοῦ τὸ διανοητικόν μας στερέωμα. Μέσα ὅμως εἰς τοὺς 74 τιμηθέντας ὑπάρχουν μερικοί, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ ἀνελλιπῶς εὑρίσκοντο κάθε πρωὶ καὶ κάθε ἀπόγευμα εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, διετήρησαν ζηλοτύπως τὴν ἀνωνυμίαν των. Τὸ πολὺ κοινὸν δὲν ἐδιάβασεν ἴσως ποτὲ τὰ ὀνόματά των. Θὰ σύρω μερικοὺς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, παρ' ὅλον, ὅτι δὲν ἐφιλοδόξησαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν «ἐπιτυχίαν» εἰς τὸ καθημερινόν τους ρεπορτάζ.

Ἰδοὺ πρῶτος ὁ κ. Γ. Ἀσημάκης... γέρος ἴσως ἤδη, ἀλλὰ μὲ ἀνέπαφον τὸ δημοσιογραφικὸν σφρῖγος, τὸ ἰδιαίτερον αὐτὸ σφρῖγος ποὺ χρειάζεται διὰ τὸ βασανιστικόν μας ἐπάγγελμα. Ὀλίγον ποιητής, ὀλίγον διηγηματογράφος, ὀλίγον σατυρογράφος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς στρατιωτικὸς ρεπόρτερ. Ξημεροβραδυάζεται εἰς τὰ δύο πολεμικὰ ὑπουργεῖα καὶ δὲν ὑπάρχει ἀξιωματικὸς οἱουδήποτε ὅπλου ποὺ δὲν τὸν γνωρίζει. Καὶ τὸν γνωρίζουν τόσον, ὥστε νὰ τὸν ἀποκαλοῦμεν ὅλοι ἀρχιστράτηγο. Ὁ ἀρχιστράτηγος λοιπὸν αὐτὸς ἡ ἀρχιναύαρχος σᾶς ἔχει πληροφορήσῃ ἐγκαίρως καὶ διὰ μακρῶν δι' ὅλα τὰ στρατιωτικά κινήματα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος, ὅταν ἐρωτᾶται λέγει.

— Δὲν εἶμαι δημοσιογράφος, ἀλλὰ... «κινηματογράφος».

Ἕνας ἄλλος ἀφανὴς εἶνε ὁ κ. Ἀνύσιος τοῦ «Ἔθνους». Χρόνια τώρα τέρπει τοὺς ἀναγνώστας τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος μὲ τὰ «Περίεργα τοῦ Κόσμου». Μοναδικὴ εἶνε ἡ δύναμίς του νὰ εὑρίσκῃ ξεφυλλίζων ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ φύλλα, τὰ πλέον περίεργα γεγονότα καὶ νὰ τὰ φορμάρῃ μὲ τὸν τρόπον του εἰς τὴν β' σελίδα τοῦ «Ἔθνους». Ἄλλος εἶνε ὁ κ. Θ. Καλογερῖκος. Οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων εἶνε ἀληθινὰ ἀφάντραστον τί τοῦ χρεωστοῦν. Πληροφορεῖ ἀπὸ ἐτῶν τὰς περισσοτέρας ἐξ αὐτῶν δι' ὅλα τὰ γεγονότα τῆς πολυταράχου πρωτευούσης, μὲ ὅλα τὰ μέσα. Μὲ τηλέφωνα, μὲ τηλεγραφήματα, μὲ πλοῖα καὶ μὲ ἀεροπλάνα ἀκόμη. Ἐμεῖς κι' ἐμεῖς ἐν τούτοις γνωρίζουμε καλὰ τί ἰκμάδα κατηνάλωσε διὰ νὰ ἱκανοποιῇ ἐγκαίρως τὴν δημοσίαν περιέργειαν εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἕνας ἄλλος ἀφανὴς ἥρως τοῦ ἐπαγγέλματος εἶνε ὁ κ. Ι. Κουτήφαρης. Ἡ σεμνοτέρα καὶ... γραφικωτέρα δημοσιογραφικὴ φυσιογνωμία. Ἔμεινεν, ὅπως ξεκίνησεν εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν πρακτικογράφων τῆς Βουλῆς δύναμις φοβερὰ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν συζητήσεων ὑφιστάμενος ἀγρίαν λεηλασίαν τῶν χειρογράφων του ἀπὸ τοὺς νεοσσοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος. Οἱ παλαιοὶ πολιτικοὶ τὸν σέβονται, οἱ νέοι καταπλήσσονται μὲ τὴν ἀκρίβειαν τῆς διατυπώσεώς του.

Ἕνας ἄλλος ἐπίσης πασίγνωστος εἰς τοὺς πολιτικούς μας κύκλους, μὲ τοὺς ὁποίους εἶνε ἀχώριστος, ὀλίγον ὅμως γνωστὸς εἰς τὸν πολὺν κόσμον εἶνε ὁ κ. Ζαχ. Χατζόπουλος. Ἐγήρασεν... ἐν ἁμαρτίαις πολιτικῶν καὶ κάθε ἡμέρα πληροφορεῖ δεκάδας χιλιάδων ἀναγνωστῶν πολλῶν ἐφημερίδων, εἰς τὰς ὁποίας ἐργάζεται ὡς πολιτικὸς ρεπόρτερ. Δι' αὐτὸν κυκλοφορεῖ καὶ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ κ. Καφαντάρη, ὅστις ἐκμανεὶς ἕνα βράδυ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Οἰκουμενικῆς, διότι ὁ κ. Χατζόπουλος ἐπέμενεν ὁπωσδήποτε νὰ μάθῃ εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκεται ἡ διχογνωμία του μὲ τὸν κ. Τσαλδάρην, ἤρχισε φωνάζων:

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου Ζαχαρία, ὄχι. Δὲν εἶνε δυνατὸν ἀπόψε νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν δικτατορίαν σου. Κάτω ἡ δικτατορία τοῦ τετραστήλου σου!

Δυστυχῶς, ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἀκουσίαν ἀνάβασιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἄλλων ἀφανῶν συναδέλφων. Ἴσως αὔριον, χῶρου ἐπιτρέποντος, ἡ περιέργεια τῶν ἀναγνωστῶν μας νὰ ἱκανοποιηθῇ περισσότερον.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟΝΤΩΝ

Θὰ σᾶς δώσωμε τώρα μερικὰς γραμμὰς ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔστειλαν εἰς τὴν «Ἕνωσίν Συντακτῶν» μερικοὶ ἀπὸ τοὺς προσκληθέντας διὰ τὸ τιμητικὸν γεῦμα παλαιοὺς δημοσιογράφους, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν λόγῳ ὑπερτέρας ἀνάγκης ἀπουσίαν των.

Ὁ κ. Κ. Αὐγέρης πρῶτον, ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους παλαιοὺς ἀρχισυντάκτας τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, γράφων μὲ συγκίνησιν διὰ τὸ ἔργον τῆς «Ἑνώσεως Συντακτῶν», ἐκφράζει τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὸν θαυμασμόν του, διότι τὰ νεώτερα μέλη τῆς δημοσιογραφικῆς οἰκογενείας διεφύλαξαν τὰς παλαιὰς ὡραίας παραδόσεις τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ δυνατότερον ὅριον τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς κοινῆς γνώμης.

Μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν γράφει ἐπίσης ὁ πρύτανις τῶν ποιητῶν μας κ. Κ. Παλαμᾶς, ἐκφράζων τὴν λύπην του, διότι πρόσφατος ἀσθένειά του τὸν ἐμποδίζει νὰ εὑρεθῇ μέσα εἰς τὸν κόσμον, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθε καὶ τόσον ἠγάπησε, διὰ νὰ τονίσῃ εἰς μίαν περικοπήν του:

— Ἀπὸ τὸ κυρίαρχο εἶδος τῆς ἐργασίας μου μὲ θεώρησαν ὡς ποιητή. Εἶμαι πρῶτα ἀπ' ὅλα δημοσιογράφος καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ λησμονήσω τὸ γένος μου!

Μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα γράφει καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Καμπούρογλου. Εἶνε, λέγει, συνεχῶς δημοσιογράφος ἀπὸ τὸ 1873, ὅταν πρωτόγραψε στὴν ἐφημερίδα «Ποσειδῶν» καὶ ὡς δημοσιογράφος ζῇ μέχρι σήμερα.

Καὶ ὁ «ἀείκεφος» κ. Δαμβέργης διεμαρτυρήθη τηλεφωνικῶς, διότι τὸν κατατάσσουν εἰς τοὺς εἰκοσιπεντάρηδες δημοσιογράφους.

— Εἶμαι ὑπερπενηντάρης εἰς τὸ ἐπάγγελμα, διεμαρτύρετο χθές, καὶ μόνον ὡς πενηντάρης θὰ ἔλθω. Μὲ θέλετε;

— Ἀλλοίμονον ἂν δὲν ἠθέλαμεν σᾶς!

— Τότε, ἀγαπητέ μου, θέλω καὶ διπλῆ μερίδα στὸ γεῦμα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι...

Καὶ ὁ πολλὰ λέγων, ἀλλ' ὀλίγα ἐοθίων σεβαστὸς συνάδελφος κ. Δαμβέργης μετέβη μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ γεῦμα τοῦ «Σέσιλ», τὸ ὁποῖον διεξήχθη ἐν μέσῳ ἀτελειώτων ἐκρήξεων πνεύματος καλαμπουρίων καὶ... παγωτῶν! παρισταμένων καὶ τῶν ὑπουργῶν τῆς Παιδείας καὶ Προνοίας, οἵτινες κατὰ τὰ ἐπιδόρπια προέπιον ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν εἰς ἑπόμενον σημείωμα.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Κονδύλης, μὴ δυνηθεὶς νὰ παραστῇ, ἀπέστειλε θερμὴν ὑπὲρ τῆς δημοσιογραφικῆς οἰκογενείας ἐπιστολήν.

Θ-ς

Μία φωτογραφία ληφθεῖσα διὰ μαγνησίου κατὰ τὸ χθεσινὸν δημοσιογραφικὸν γεῦμα

Μοντέρνο μαγιό

Τὰ θεάματα σήμερον

ΑΛΙΚΗΣ. «Ὁ μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται» τοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ
ΜΑΡΙΚΑΣ (Χέϋδεν—Πατησίων) (θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη) «Σιμόνη σ' ἀγαπῶ»
ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Ἐπιχ. Α. Μακέδου) «Οἱ Μποὲμ τῆς Ἀθήνας» ὀπερέττα
ΑΚΡΟΠΟΛ (Μελόδραμα) «Κουρέας τῆς Σεβίλλης» μὲ τὸν Ἀγγελόπουλον
ΚΑΖΙΝΟ (πλατεῖα Κανίγγος) Ἡ «Νυχτερίδα» ἐπιθεώρησις
ΛΑΪΚΟ (Παγκρατίου) «Ὁ θεῖος μου ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία»
ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ (πλατεῖα Ὁμονοίας) Ἡ ἐπιθεώρησις «Πατατράκ»
ΔΕΛΦΟΙ (Μάντρα Ἀττικὴ) 10ον πρόγραμμα
ΠΕΡΟΚΕ (Μ. Νέζερ—Αὐλωνίτης—Φιλοσόφου) «Κάτι ἄλλο»
ΣΑΜΑΡΤΖΗ (θίασος Μηλιάδη) «Πράσινος Μύλος»
ΘΕΑΤΡΟΝ Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ. (Βιεννέζικη ὀπερέττα «Ὀνειρῶδες βάλς»
ΟΑΣΙΣ. Βαριετέ.

Κινηματογράφοι

ΑΘΗΝΑ. «Ὁ χρυσὸς»
ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ. «Ἐκδίκησις θηρίων»
ΑΙΓΛΗ. «Ἄσμα ἀσμάτων»
ΑΛΚΑΖΑΡ. «Πολωνέζικο αἷμα»
ΑΤΛΑΝΤΙΣ. «Ἡ ἔρωτες τοῦ Τσελίνι»
ΑΤΤΙΚΟΝ (Κυψέλης) «Θύματα τῆς κρίσεως» Χονδρὸς καὶ Λιγνός
ΒΕΡΝΤΕΝ. «Ἀμόκ»
ΒΙΚΤΩΡΙΑ. Ὁ κοζάκος καὶ τ' ἀηδόνι
ΓΚΛΟΡΙΑ. «Ἕνας ἄνδρας ποὺ κάθε μιὰ ποθεῖ»
ΓΚΡΕΚΑ (Ν. Φάληρον) «Ἱπόται τῆς ἐρήμου». Χονδρὸς καὶ Λιγνός.
ΕΚΘΕΣΙΣ. «Τὸ σκάνδαλο»
ΕΣΠΕΡΟΣ. «Χονδρὸς καὶ Λιγνὸς στὸ μέτωπο»
ΕΝΤΕΝ. «Ἐρωτικὸ ρωμάντζο»
ΕΤΟΥΑ (Καλλιθέας) «Ὁ μυστηριώδης Κος Χ.»
ΕΛΛΑΣ. «Κατάσκοπος ἐπὶ τὸ ἔργον»
ΖΕΦΥΡΟΣ. «Πῶς ἔσβυσε μιὰ ἀγάπη»
ΚΑΠΙΤΟΛ. «Νοκτοῦρνο»
ΗΡΩΔΕΙΟΝ. «Ἀζὲφ, ὁ Ἰούδας τῆς Ρωσσίας»
ΚΡΥΣΤΑΛ. «Σοῦ χαρίζω τὴν καρδιά μου»
ΚΥΨΕΛΗ (Στάσις Ζακύνθου) Ρωμαϊκὰ σκάνδαλα»
ΚΥΒΕΛΕΙΑ. «Χὸρ—χὸρ—Ἀγάς»
ΛΙΝΤΟ. «Καριόκα»
ΛΟΥΞ. «Σκάρφες»
ΜΑΖΕΣΤΙΚ. «Ἐκδικητὴς»
ΜΟΝ ΣΙΝΕ. «Ὁ κόμης Μοντεχρῆστος»
ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑ (Κηφισιᾶς) «Ὁ λοχαγὸς τῶν κοζάκων»
ΝΕΑΠΟΛΙΣ. «Χορὸς στὸ Σαβόϊ» καὶ Κουκαράτσα
ΝΙΝΟΝ. «Ταρζὰν»
ΟΛΥΜΠΙΑ (Κηφισιᾶς) «Μανουελίτα»
ΠΑΛΛΑΣ. «Φρασκουίτα»
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ. «Ὁ κυρίαρχος τῆς γῆς»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. «Ἰσραὴλ»
ΠΕΥΚΑ. «Ὁ ἀτιμασθεὶς Ρογῆρος»
ΡΟΖΙΚΛΑΙΡ. «Λιλιόμ»
ΡΙΑΛΤΟ. «Πριγκήπισσα τῆς Τζάρδας»
ΣΑΒΟΪΑ. «Τὸ μάρς τῶν οὐσσάρων»
ΣΟΝΙΑ. «Ἡ δακτυλὸ παντρεύεται»
ΣΤΑΔΙΟΝ. «Ὅταν ἤμουν κατάσκοπος»
ΤΙΤΑΝΙΑ (Χαλανδρίου) «Ὁ βασιλεὺς τῶν Νέγρων»
ΤΕΡΜΑ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ (Ν. Κόσμος) Ὁ καραγκιοζοπαίκτης Βασίλαρος

Ἑλληνικὴ Παιδικὴ Σκηνὴ

Παραλλήλως πρὸς τὰς προσπαθείας ποὺ καταβάλλει ἡ Κυβέρνησις διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐκπαιδευσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων, εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον, ὅτι καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δρᾷ εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ἡ Ἐκδοσις τῆς Ἑλληνικῆς Παιδικῆς Σκηνῆς ἀπὸ τὸν κ. Τάκην Κλεισιούνην, ὡραιότατον βιβλίον εἰς ἐμφάνισιν καὶ περιεχόμενα, διότι συμπεριλαμβάνει 22 ἔργα διὰ τὸ Παιδικὸν θεατρον, τῶν διασημοτέρων θεατρικῶν συγγραφέων, πρέπει νὰ χαιρετισθῇ μὲ ἄκρον ἐνθουσιασμόν. Μὲ τὸ βιβλίον τοῦτο ἡ Παιδικὴ θεατρικὴ βιβλιοθήκη ἀποκτᾷ πολύτιμον συμπλήρωμα, λίαν ἀπαραίτητον διὰ τὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιδιώκει, μοναδικὸν σχεδὸν εἰς τὸ εἶδος του. Περὶ τοῦ περιεχομένου θὰ γραψωμεν διὰ μακρῶν προσεχῶς.

Τὸ Μελόδραμα

Ἀπόψε εἰς τὸ «Ἀκροπόλ» ἐξαιρετικὴ μελοδραματικὴ βραδυὰ μὲ ἐμφάνισιν τοῦ κ. Γιάννη Ἀγγελοπούλου στὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης». Συμπράττουν ἡ δις Μιλάτση, οἱ κ.κ. Μοσχονᾶς, Μαυράκης, Βλαχόπουλος, Ξυνίδης, μικτὴ χορωδία ὡς καὶ πλήρης ὀρχήστρα ὑπὸ τὸν κ. Κυπαρίσσην.

"Μπομπονιέρα" Κηφισιᾶς θίασος Μαρ. Κοτοπούλη

Αὔριον τὸ βράδυ εἰς τὸ κομψὸν θέατρον «Μπομπονιέρα» τῆς Κηφισιᾶς ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη θὰ παίξῃ τὴν ὡραίαν Παριζιάνικην κωμῳδίαν «Σιμόνη σ' ἀγαπῶ». Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸ ταμεῖον τῆς «Μπομπονιέρας».

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ
Μὲ τὸν ΚΥΡΙΑΚΟ καὶ τὸν ΜΑΥΡΕΑ
Ἡ καλύτερη Κυριακάτικη Διασκέδασις
ΣΤΟ
ΚΑΖΙΝΟ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Ι. Γ. ΛΟΥΙΖΙΔΗΣ
Χειρουργὸς
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Διπλωμ. τῆς Ὀδοντοϊατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
Ἀκαδημίας 29
ἐναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφωνον 24 - 568
Δέχεται 9 — 1 καὶ 3 — 7

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΠΟΡ

ΟΙ ΧΘΕΣΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Εἰς τὸ Τουρκολίμανο χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες τοῦ Πανελληνίου κολυμβητικοῦ πρωτοθλήματος παίδων, ἐφήβων καὶ κορασίδων. Μετέσχον ἄνω των 75 κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν. Ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν συλλόγων μετέσχεν μόνον ὁ Ναυτικὸς ὅμιλος Πατρῶν, οἱ ἀγωνισταί τοῦ ὁποίου εἶχον ἀρίστην ἐμφάνισιν. Οἱ ἀγῶνες συνεχίζονται καὶ σήμερον. Τὰ χθεσινὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἀκολούθως :

50 μ. ἐλευθέρας παίδων : 1) Χάλας (Ὀλυμπιακοῦ) 34'', (Νέον ρεκόρ) 2) Γιαννακάκης (Α.Ο.Π. Φαλήρου) 34''3. 3) Μαρινάκης (Ὀλυμπιακοῦ) 35''2.

50 μ. προσθίως κορασίδων : 1) Ρουμπέση (Α.Ο.Π.Φ.) 52''4 (Νέον ρεκόρ), 2) Παναγιωτάκου (Ὀλυμπιακοῦ) 52''5 3) Πατρικίου 69''9.

400 μ. ἐλευθέρως ἐφήβων. 1) Μπίσμπας (Ν. Ο. Πατρῶν) 6'28''2. (Δημιουργία ρεκόρ), 2) Καθρέπτας (Ν. Ο. Πατρῶν) 6'37'', 3) Φραγκιαδάκης (Α. Ο.Π.Φ.) 6'37''2.

50 μ. ὑπτίως : 1) Βαρβαρέσος Π. (Ν. Α. Σ.) 43''8, 2) Ὀδατζῆς (Α. Ο.Π.Φ.) 44'', 3) Φοντριὲρ (Ν. Ο. Πειραιῶς) 44''0.

50 μ. ἐλευθέρως κορασίδων : 1) Λαγουδάκη Μ. (Ὀλυμπιακοῦ) 49''9, 2) Πατρικίου Μαρία (Ὀλυμπ.) 52''2. 3) Σίρ. Μπενζέλου (Ὀλυμπ.) 52''6.

200 μ. προσθίως ἐφήβων : 1) Παπαηλιόπουλος (Ν. Ο. Πατρῶν) 3'27''4, (νέον ρεκόρ), 2) Μάσουλας (Ἐθνικοῦ) 3'29''3. 3) Γιάπαπας (Ὀλυμπιακοῦ) 3'31''8.

Σκυταλοδρομία 6×50 μ. ἐφήβων : 1) Ὁμὰς Α.Ο.Π. Φαλήρου 3'22''4 (Νέον ρεκόρ) 2) Ὁμὰς Ναυτικοῦ Ὁμίλου Πατρῶν 3'26''8. 3) Ὁμὰς Ὀλυμπιακοῦ Πειραιῶς 3'27''.

ΤΑ Ζ' ΠΑΤΡΙΑ

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἤρχισαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τὰ Πάτρια εἰς τὸ Ζηρίνειον Κηφισιᾶς. Τὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Δρόμος 100 μ. : 1) Φωτιάδης ('Ηρακλ.) 12'' 2) Μυλωνᾶς (Κηφισ.) 12'' 1)10 3) Ντάβαρης ('Αγ. Παρασκευῆς) 12'' 2)10.

Δρόμος 5.600 μ.: 1) Μαγγίνας (Κηφισ.) 18'13''2. 2) Βασιλείου (Παν.) 19'29''6. 3) Διονυσιαδης (Χαλ.) 19' 32''1.

Τριπλοῦν 1) Μάθεσης ('Αγ. Παρ.) 12.385 μ. 2) 'Απαλόπουλος (Ν. Χαλκιδ.) 12.19 μ. 3) 'Αραβωσιτᾶς (Κηφ.) 11.74 μ.

Λιθοβολία : 1) Λίβας ('Αγ. Παρασκ.) 17.89 μ. 2) Καραουλάνης (Κηφ.) 16. 27, 3) Σάμιος ('Υμηττοῦ) 15.86.

'Ελευθέρα δισκοβολία : 1) Καραουλάνης (Κηφ.) 35.22 μ. 2) Βαργιανίτης ('Αμαρ.) 33.07 μ. 3) 'Αμπατζόγλου ('Ηρακλ.) 31.64 μ.

"Αλμα εἰς ὕψος : 1) Γιαλούρης ('Αγ. Παρασκ.) 1.70 μ. 2) Ναθαναὴλ (Νέας Φιλαδελφείας) 1.65 μ. 3) 'Ανδρίκος (Παν.) 1.60.

'Ακοντισμὸς : 1) Σάμιος ('Υμ.) 44. 75 μ. 2) Μοσχονᾶς (Κηφ.) 42.01 μ. 3) Κωνσταντίνου (Χαλ.) 38.90 μ.

Δρόμος 800 μ. : 1) Μαζαράκης (Κηφισιᾶς) 2'14'' 2) Ραπτάκης (Ν. Φαλήρου) 2'17''.2 3) Γεωργίου ('Αμαρ.) 2'18''1.

ΟΙ ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 17 (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)— Τηλεγραφοῦν ἐκ Σερρῶν ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Γ' Παμμακεδονικῶν ἀγώνων, ἐσημειώθησαν τὰ κάτωθι ἀποτελέσματα :

Δρόμος 400 μέτρων: 1) Χατζηγρηγορίου (Φιλίππων Καβάλλας) 53'', 2) 'Αρβανίτης ('Εθν. ὁμάδος) 53'' 8)10.

Λιθοβολία : 1) 'Ωρολογᾶς ('Ηρακλέους Θεσσαλονίκης) 17.80

Δρόμος 110 μ. μετ' ἐμποδίων : Κατζηγεωργίου (Φιλ. Καβάλλας). 'Εκτὸς συναγωνισμοῦ Φατσέας καὶ Σκιαδᾶς τῆς 'Εθνικῆς ὁμάδος μὲ χρόνον 15''4)5 ὁ πρῶτος καὶ 15'' 9)10 ὁ δεύτερος.

Δρόμος 5.000 μέτρων : Νάνος ('Ηρακλέους Θεσσαλονίκης) εἰς 16'48'' 5)10. 'Εκτὸς συναγωνισμοῦ Βαρτσάκ